

“Η ελληνική φωτογραφία και η φωτογραφία στην Ελλάδα”

/ [Πεμπτούσια](#)

Μια από τις σταθερές της σύγχρονης εποχής που δύσκολα αμφισβητείται είναι η πανταχού παρουσία της εικόνας, φωτογραφικής ή άλλης, και η ισχυρή επίδρασή της στη διάπλαση αντιλήψεων και συμπεριφορών. Ενώσω όμως ο εικονογραφημένος κόσμος γιγαντώνεται γύρω μας και μέσα μας ο κριτικός διάλογος για αυτόν παραμένει συγκριτικά καθηλωμένος, ειδικά στην ελληνική εκδοχή του. Έτσι ευνοούνται η απλούστευση και η σύγχυση, η άκριτη επιβολή της εμπορευματικής εικόνας, ο οπτικός αναλφαβητισμός. Είναι η φωτογραφία μια εικόνα που πρέπει κανείς να δημιουργεί και να καταναλώνει χωρίς να σκέφτεται και να συζητά για αυτήν; Μπορεί να αγνοηθεί η ιστορία και η αισθητική που οπλίζουν τη δημιουργία της και ενορχηστρώνουν την υποδοχή της από το κοινό; Δημιουργείται τελικά η φωτογραφία μέσα σε ένα κοινωνικό και ιδεολογικό κενό;

*3ος έπαινος FIAP – 3rd FIAP praise
Lucie Sandtnerov, Czech Republic*

Με τα παραπάνω λόγια ο Ηρακλής Παπαϊωάννου περιγράφει το βιβλίο που επιμελήθηκε με τίτλο: «Η ελληνική φωτογραφία και η φωτογραφία στην Ελλάδα- μια ανθολογία κειμένων». Το βιβλίο παρουσιάστηκε χθες Τετάρτη 19 Μαρτίου στο Αμφιθέατρο «Δημήτρης Σαράτσης» του Πανεπιστημίου Θεσσαλίας, στο Βόλο, , το οποίο κυκλοφόρησε πρόσφατα από τις Εκδόσεις Νεφέλη, σε επιμέλεια Ηρακλή Παπαϊωάννου. Για το βιβλίο μίλησαν, ο Ηρακλής Παπαϊωάννου, επιμελητής του Μουσείου Φωτογραφίας Θεσσαλονίκης και η Νατάσα Καρακατσάνη, συνεργάτιδα του Εργαστηρίου Λόγου και Πολιτισμού και φωτογράφος.

»Η ανθολογία αυτή επιχειρεί να σκιαγραφήσει το πλαίσιο λόγου της ελληνικής φωτογραφίας με κείμενα και δοκίμια των ερευνητών, επιμελητών και θεωρητικών Κωστή Αντωνιάδη, Νίνας Κασσιανού, Φανής Κωνσταντίνου, Κωστή Λιόντη, Αλεξάνδρας Μόσχοβη, Ειρήνης Μπουντούρη, Νίκου Παναγιωτόπουλου, Ηρακλή Παπαϊωάννου, Πηνελόπης Πετσίνη, Πλάτωνα Ριβέλλη, Γιάννη Σταθάτου.

Τη συγκρότησή της συνόδευσε η πεποίθηση ότι η έρευνα και η κριτική σκέψη όχι μόνο δεν αναιρούν αλλά εντείνουν την απόλαυση που προσφέρει η φωτογραφία, συμβάλλοντας στη δημιουργία κριτηρίων για την κατανόησή της αλλά και επιχειρημάτων σε ένα διεπιστημονικό διάλογο. Στόχοι όπως αυτοί, βέβαια,

παραμένουν απολύτως συμβατοί με την ίδια τη χαρά της ανάγνωσης, που κυοφορείται μέσα από την εκφραστική ιδιαιτερότητα κάθε συγγραφέα.”